

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce **M. J.**, zastoupeného JUDr. Milanem Švábem, advokátem se sídlem náměstí Míru 48, Svitavy, proti žalovanému **Krajskému úřadu Pardubického kraje**, se sídlem Komenského náměstí 125, Pardubice, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 7. 2007, č. j. SpKrÚ 30990/2007/ODSH/8, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové - pobočky v Pardubicích ze dne 5. 12. 2007, č. j. 54 Ca 8/2007 - 40,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové - pobočky v Pardubicích ze dne 5. 12. 2007, č. j. 54 Ca 8/2007 - 40, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 30. 7. 2007, č. j. SpKrÚ 30990/2007/ODSH/8, žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Česká Třebová ze dne 14. 6. 2007, č. j. 12734/2007/DOP/LAD/SPŘ/117-16, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu na pozemních komunikacích dle ustanovení § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích. Uvedeného jednání se měl žalobce dopustit tím, že dne 30. 3. 2007 v cca 11:00 hodin v obci Česká Třebová, v ulici M., jako řidič osobního automobilu tov. zn. TOYOTA Rav4, s uvedeným vozidlem zastavil a stál na chodníku před domem č. p. 641, čímž porušil § 4 písm. b) a § 53 odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu). Žalobci byla podle § 11 odst. 1 písm. b), § 12 odst. 1 a § 22 odst. 9 zákona o přestupcích uložena pokuta ve výši 2000 Kč a dále povinnost k náhradě nákladů řízení ve výši 1000 Kč.

Správní orgány uznaly žalobce vinným ze spáchání uvedeného přestupku navzdory jeho tvrzení, že se nedopustil shora popsaného jednání, protože předmětné vozidlo neřídil on, ale osoba jemu blízká. Přičemž ji blíže nespecifikoval, neboť by ji mohl vystavit postihu za přestupek. Žalovaný s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2004,

č. j. 2 As 3/2004 - 70, dospěl k závěru, že nepřímé důkazy tvoří ucelený logický kruh, z nějž vyplývá, že žalobce přestupek spáchal. Žalobcovo tvrzení, že se daného přestupku nedopustil on, ale osoba jemu blízká, nepodložené žádným údajem, na jehož základě by jej bylo možné ověřit, považoval žalovaný samo o sobě za nedostatečné k tomu, aby automaticky zbavilo žalobce odpovědnosti za přestupek. Ve svém rozhodování se správní orgány opřely jednak o svědeckou výpověď příslušníka Policie České republiky P. S., který daný přestupek řešil na místě s žalobcem. Tento svědek uvedl, že se mu žalobce k zaparkování předmětného vozidla doznal. Žalobce však toto tvrzení následně v průběhu řízení o přestupku popřel. Nepřímé důkazy pak představovaly skutečnosti, že vlastníkem vozidla je podnikatelský subjekt M. J. – J., s místem podnikání ul. M. 641, Č. T., přičemž pod tímto názvem podniká sám žalobce. V místě zjištění přestupku má žalobce hlášen trvalý pobyt a jak vyplývá ze spisového materiálu, na tomto místě také běžně s vozidlem zastavuje. V okamžiku, kdy bylo předmětné vozidlo zaregistrováno policejní hlídkou, se u něj sice nenacházela žádná osoba, ale později se na místo dostavil žalobce, který prováděl vykládku a nakládku zboží z a do vozidla. Zároveň nepravdivě (jak bylo správními orgány později zjištěno) uvedl, že zásobování domu č. p. 641 na ulici M. lze provádět pouze z této ulice.

V žalobě proti rozhodnutí žalovaného žalobce namítl, že mu nebylo spáchání výše uvedeného přestupku prokázáno, a to ani nepřímými důkazy. Podáním ze dne 23. 10. 2007 pak navrhl, aby byl při jednání vyslechnut jako svědek jeho otec M. J.1, který by měl potvrdit, že žalobce vozidlo neřídil.

Při jednání konaném dne 5. 12. 2007 žalobce předložil čestné prohlášení jeho otce ze dne 29. 11. 2007 (s úředně ověřeným podpisem), v němž tento uvedl, že v inkriminovaný den řídil a zastavil synovo vozidlo on; na ulici Moravské má od syna pronajatou místnost, kam si vezl nákup. Dále žalobce konstatoval, že se jeho otec nemůže k soudu dostavit, neboť trpí dnou a má velmi oteklé nohy.

Po provedení tohoto důkazu soudem již žalobce dále netrval na svědecké výpovědi jeho otce.

Krajský soud následně rozsudkem ze dne 5. 12. 2007 rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a uložil mu povinnost nahradit žalobci náklady řízení ve výši 12 337 Kč. V odůvodnění uzavřel, že žalobce se přestupku, který mu byl kladen za vinu, nedopustil. Vyšel přitom především z důkazu provedeného při jednání soudu písemným čestným prohlášením žalobcova otce. Tuto listinu soud považoval za přímý a věrohodný důkaz a vzal proto za prokázané, že dne 30. 3. 2007 řídil předmětné vozidlo a toto zaparkoval na místě přestupku žalobcův otec. Dodal, že správní orgány se v podstatě nedopustily žádného konkrétního pochybení, soud však při hodnocení důvodnosti žaloby vycházel v souladu s § 77 odst. 2 s. ř. s. z jiného skutkového stavu. Tato situace je projevem soudního přezkumu správních rozhodnutí v tzv. plné jurisdikci. Dodal, že stěžejním faktorem při hodnocení důkazního materiálu byla skutečnost, že žalobce po celou dobu správního i soudního řízení svoje tvrzení nezměnil.

Proti tomuto rozsudku podal žalovaný (dále též stěžovatel) včas kasační stížnost. Namítl, že v řízení před krajským soudem byla porušena zásada rovnosti procesních práv účastníků řízení, neboť nebyl vyrozuměn o žalobcově návrhu vyslechnout v soudním řízení svědka, žalobcova otce. O tomto návrhu se dozvěděl až v průběhu samotného soudního řízení. Výslech svědka přitom nebyl žalobcem navržen v žalobě. Žalovaný tak neměl možnost efektivně se připravit k hájení svého rozhodnutí v rámci soudního řízení. Pokud by totiž o návrhu vyslechnout uvedeného svědka s předstihem věděl, mohl by na tuto skutečnost reagovat tím, že by započal se shromažďováním důkazních prostředků, které by eventuálně mohly přispět k objektivnějšímu

hodnocení nového důkazu. Mohl by se např. pokusit ověřit, zda zdravotní stav svědkovi vůbec umožňuje řídit motorové vozidlo.

Dále uvedl, že krajský soud založil své rozhodnutí zejména na důkazu, který byl navržen a proveden až v řízení před soudem, a brojil též proti způsobu, jakým soud tento důkaz vyhodnotil. Upozornil na jistý rozpor, do kterého se princip tzv. plné jurisdikce dostává s procesním institutem koncentrace řízení, jenž je zakotven v § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Toto ustanovení brání účastníkům řízení v tom, aby si úmyslně některé důkazy šetřili až pro odvolací řízení. Postihovat přestupek v případech, kdy byl zdokumentován, ale pachatel přestupku nebyl identifikován, přičemž provozovatel vozidla využil práva nevypovídat, aby se vyhnul postihu za přestupek nebo zabránil potrestání jiné osoby, lze přitom v zásadě jen na základě nepřímých důkazů. Vzniká tak paradoxní situace, kdy správní orgány pracně shromažďují nepřímé důkazy, přičemž žalobce má možnost uvést nový důkaz až v řízení před soudem, čímž se odpovědnosti za přestupek zproští. Správní orgán pak musí zaplatit náklady řízení, jež jsou v nepoměru se sankcí, jež je uložena přestupci. Vážně ohrožena je také možnost projednat přestupek v jednorozhodnutí prekluzivní lhůtě (ustanovení § 20 odst. 1 zákona o přestupcích). Potenciálním nebezpečím plynoucím z tohoto stavu je, že správní orgány oznámení o obdobných přestupcích budou raději odkládat, než by plýtvaly svým časem a finančními prostředky, v situaci, kdy sice existuje reálná šance na zjištění totožnosti přestupce, avšak šance na jeho potrestání je naprosto mizivá.

V této souvislosti odkázal rovněž na klasickou právní zásadu „*právo přeje bdělým*“ a dále na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2004, č. j. 2 As 28/2004 - 31 [pozn. soudu: stěžovatel v kasační stížnosti uvedl č. j. 2 As 2/2004 - 31, šlo však o zřejmý překlep], dle kterého je základním předpokladem efektivního správního řízení vzájemná součinnost a spolupráce správních orgánů a účastníků řízení, a dále nepřipustnost zneužívání jednotlivých procesních institutů k obcházení a k cíleným obstrukcím, v konečném výsledku znemožňujícím faktické působení práva.

Dále zpochybnil posouzení věrohodnosti a vypovídací hodnoty nového důkazu ze strany krajského soudu. Ten se spokojil s konstatováním věrohodnosti tohoto důkazu pouze s ohledem na žalobcovo konzistentní tvrzení po celou dobu správního řízení, že vozidlo řídila a zaparkovala způsobem a na místě v rozporu se zákonem osoba jemu blízká. Soud se přitom v odůvodnění rozsudku vůbec nezabýval hodnocením nepřímých důkazů, ze kterých při svém rozhodování vycházel žalovaný. Stejně tak neproověřil, zda je žalobcův otec vůbec fyzicky schopen řídit motorové vozidlo, a to s ohledem na skutečnosti týkající se jeho zdravotního stavu, které uvedl žalobce před soudem.

Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil.

Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti označil za logické, že nechtěl v počátcích řízení označit svého otce, tedy osobu mu blízkou. Byl k tomu donucen až jednáním správního orgánu, který neakceptoval jeho předchozí námitky. Ve vztahu k námitce stěžovatele, že až do doby jednání před soudem nevěděl o jeho návrhu na výslech svědka, uvedl, že tento návrh byl soudu zaslán již 24. 10. 2007 a jednání před soudem se uskutečnilo až 5. 12. 2007. Stěžovatel měl tedy dostatek času využít svého práva nahlédnout do spisu a ověřit si způsobilost svědka k řízení vozidla. Navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Kasační stížnost je důvodná.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval namítaným porušením zásady rovnosti procesních práv účastníků řízení před krajským soudem, spočívajícím v tom, že žalovaný nebyl soudem vyzooměn o žalobcově návrhu vyléchnout v soudním řízení svědka.

Koncept spravedlivého procesu zahrnuje také právo na kontradiktorní řízení, podle kterého účastníci musí mít příležitost nejen předložit každý důkaz nutný k tomu, aby obhájili své nároky, ale také musí být seznámeni s každým důkazem nebo stanoviskem, jejichž účelem je ovlivnit rozhodování soudu, a musí mít možnost se k nim vyjádřit.

Nejvyšší správní soud tak například ve svém rozsudku ze dne 6. 12. 2007, č. j. 2 Afs 91/2007 - 90 (www.nssoud.cz), dospěl k závěru, že nedoručení vyjádření k žalobě druhému účastníku řízení za situace, kdy je soudem o žalobě rozhodováno bez jednání a za situace, kdy soud z tohoto vyjádření ve svém rozsudku vycházel, je vadou řízení.

Pokud jde o důkazní návrhy, tyto jsou dle § 71 odst. 1 písm. e) s. ř. s. náležitostí žaloby proti rozhodnutí správního orgánu, nicméně soudní řád správní - na rozdíl od případu rozšíření žaloby na dosud nenapadené výroky či o další žalobní body - v žádném ze svých ustanovení neupravuje lhůtu, která by účastníky řízení v navrhování důkazů omezovala (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2007, č. j. 4 Azs 176/2006 - 84, www.nssoud.cz). Ostatně, jak plyne z § 52 odst. 1 a § 77 s. ř. s., soud může rozhodnout o provedení nových důkazů i bez návrhů účastníků, a to až v průběhu projednávání žaloby.

Podle § 123 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. mají účastníci řízení před soudem právo vyjádřit se k návrhům na důkazy a ke všem důkazům, které byly provedeny.

Žádné ustanovení soudního řádu správního (za přiměřeného použití občanského soudního řádu) ale výslovně neurčuje, ve které fázi řízení má soud právu účastníka řízení na seznámení s navrženými důkazy dostat. Z logiky věci, plynoucí zejména ze zásady rovnosti zbrání, je však nutno uzavřít, že účastník řízení musí mít možnost seznámit se s důkazy předloženými soudem, jakož i možnost vyjádřit se před soudem k jejich existenci, obsahu a pravosti, ve formě a době přiměřené jejich relevanci, tedy v případě potřeby i písemně a předem.

V daném případě žalobce navrhl vyléchnout svého otce jako svědka až v podání ze dne 23. 10. 2007 (nikoli tedy v žalobě), přičemž tento svědek měl potvrdit, že vozidlo neřídil žalobce.

Krajský soud žalovaného s tímto důkazním návrhem seznámil při jednání konaném dne 5. 12. 2007, zároveň mu poskytl možnost se k němu vyjádřit. Toho žalovaný využil, když poukázal na nepřilíš velkou důkazní hodnotu případné výpovědi s ohledem na přímý příbuzenský vztah.

V souzené věci kasační soud neshledal pochybení, pokud krajský soud žalovaného s žalobcovým důkazním návrhem seznámil až při jednání. Vzhledem k obsahu tohoto návrhu se takový postup jeví dostačujícím k tomu, aby žalovaný nebyl zkrácen na svém právu vyjádřit se k navrhovanému důkazu a přednést tak soudu své případné výhrady a pochybnosti o spolehlivosti a hodnověrnosti tohoto důkazu. Tak též žalovaný učinil. Stížní námitka žalovaného, že nevědomostí o připuštění vyléchnout konkrétního svědka byl zkrácen na svém právu na přípravu k efektivnímu hájení napadeného rozhodnutí, tedy že nemohl zavčas shromážďovat důkazní prostředky k objektivnějšímu hodnocení tohoto nového důkazu, však již zjevně vychází ze znalosti obsahu čestného prohlášení navrženého svědka - žalobcova otce. Při jednání samotném žalovaný takovou námitku, spojenou např. s návrhem na odročení jednání, nevznesl.

Jak dále plyne z protokolu o jednání, po přednesu podstatných okolností ze správního spisu soud namísto provedení výslechu navrženého svědka (žalobcova otce) připustil k důkazu jeho čestné prohlášení sepsané dne 29. 11. 2007, a žalobcem soudu předložené až při jednání. Vyjádření k tomuto nově navrženému důkazu již soud po žalovaném nepožadoval a tento důkaz provedl. Po provedení tohoto důkazu však žalovaný takový postup nenamítal, ve svém vyjádření pouze označil postup žalobce za zvláštní. Výhrady k provedení dokazování pak žalovaný při jednání nevznesl ani v rámci konečného návrhu, kdy se ještě mohl na závěr vyjádřit ke skutkové a právní stránce věci.

Dále se tedy Nejvyšší správní soud zabýval námitkou směřující proti provedení a způsobu vyhodnocení nového důkazu (písemného čestného prohlášení žalobcova otce) před krajským soudem.

Ve vztahu k této otázce považoval Nejvyšší správní soud nejprve za nutné vyjádřit se k charakteru soudního přezkumu rozhodovací činnosti správních orgánů. Na jednu stranu je sice pravdou, že podle ustálené judikatury zdejšího soudu, navazující na právní závěry Evropského soudu pro lidská práva, rozhodují soudy v těchto řízeních v tzv. plné jurisdikci. Což konkrétně znamená například to, že soud posuzuje nejen zákonnost správního rozhodnutí, ale i skutkovou stránku věci, tedy má možnost provádět také vlastní dokazování. A to i v případě, že dané důkazy nebyly navržené žalobcem v průběhu správního řízení. Na druhou stranu ale Nejvyšší správní soud vždy uváděl a považuje za nutné to připomenout i nyní, že krajský soud by měl zvažovat rozsah doplnění dokazování tak, aby nenahrazoval činnost správního orgánu (viz např. č. 618/2005 či rozsudek ze dne 21. 6. 2006, č. j. 1 As 42/2005 - 62, www.nssoud.cz). Soudní přezkum rozhodnutí správních orgánů má totiž přes svá specifika stále především kasační charakter.

Ustanovení § 52 odst. 1 a § 77 odst. 2 s. ř. s., dávající soudu možnost provést takové nové důkazy, je pak třeba posuzovat rovněž ve světle § 82 odst. 4 správního řádu, který stanoví zásadu koncentrace řízení pro správní řízení. Její podstatou je přimět účastníky správního řízení k tomu, aby uplatňovali důkazy již v řízení před orgány prvního stupně, pokud tak mohou učinit. Bylo by nelogické a znamenalo by to naprosté popření uvedené zásady, kdyby se mohl účastník správního řízení libovolně rozhodnout, že si určitý důkaz ponechá až pro řízení před soudem.

V této souvislosti je třeba jako relevantní připustit také námitku stěžovatele odkazující na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2004, č. j. 2 As 28/2004 - 31 (publikovaný pod č. 990/2006 Sb. NSS), který zdůraznil význam principu vzájemné součinnosti a spolupráce správních orgánů a účastníků řízení a z něj plynoucí nepřipustnost zneužívání jednotlivých procesních institutů k cíleným obstrukcím.

Nejvyšší správní soud pak v kontextu těchto úvah zvažil situaci nastalou v posuzovaném případě. Žalobce ve správním řízení soustavně tvrdil, že předmětné vozidlo řídila osoba jemu blízká a odmítal sdělit její totožnost. Ta mu přitom zřejmě byla dobře známa, takže měl možnost navrhnout provedení důkazu v podobě výslechu dané osoby již kdykoli během tohoto řízení. Žalobce neuvedl žádný opodstatněný důvod, proč tento důkaz navrhl až v soudním řízení. Takový postup žalobce příliš neodpovídá principu vzájemné součinnosti a spolupráce správních orgánů a účastníků řízení. Zároveň je třeba vzít v potaz, že poukaz na osobu blízkou, jakkoli jde o právem aprobovaný a legitimní institut, se v realitě často stává nástrojem sloužícím k cíleným obstrukcím správních řízení, založeným na nesprávné myšlence, že se jedná o instrument sloužící k dosažení beztrestnosti (k tomu srov. č. 309/2004 Sb. NSS).

Dosavadní judikatura Nejvyššího správního soudu upozorňovala ve vztahu k otázce akceptace návrhů na provedení důkazů především na povinnost soudů řádně odůvodnit

svá rozhodnutí na neprovedení navržených důkazů. Na uvedeném právním názoru se nic nemění. Lze však dodat, že při případném provádění důkazů se soud musí zabývat i otázkami výše naznačenými. Vzhledem k charakteru soudního přezkumu rozhodnutí správních orgánů by totiž bylo nežádoucí, kdyby krajské soudy ve svých řízeních bezdůvodně nahrazovaly činnost určenou správním orgánům.

Krajský soud vycházel po provedeném dokazování z jiného skutkového stavu než žalovaný. Za základ svých zjištění přitom označil čestné prohlášení žalobcova otce, v němž se tento přihlásil ke spáchání předmětného přestupku. Tento důkaz pak soud označil za přímý (vzhledem k osobě, která prohlášení učinila) a za věrohodný (s ohledem na žalobcovo soustavné tvrzení, že přestupek spáchala osoba mu blízká).

I kdyby však použití předmětného čestného prohlášení coby důkazu bylo správné z hledisek výše uvedených, zůstalo soudem provedené hodnocení důkazů zcela nedostatečné. Krajský soud sice konstatoval, že nově provedený důkaz „*vyhodnotil jednotlivě, jakož i v souvislosti s výsledky dokazování provedeného ve správním řízení a s okolnostmi, které vyšly v průběhu správního a soudního řízení najevo*“, odůvodnění rozsudku však této pouze formálně uvedené větě neodpovídá. Rozhodnutí soudu se musí opírat o důvody, na základě kterých lze učinit určitý závěr a musí z něj být seznatelné, že při tvorbě skutkového i právního závěru byla respektována logika uvažování, a to v kontextu všech důkazů. Správní orgán v souladu s právním názorem Nejvyššího správního soudu publikovaným pod č. 309/2004 Sb. NSS dospěl k závěru, že nepřímé důkazy tvoří ucelený logický kruh, z něž vyplývá, že žalobce přestupek spáchal. Krajský soud však namísto hodnocení nového důkazu i ve světle těch důkazů a dalších skutečností, které v řízení vplynuly, a které byly obsahem správního spisu (§ 77 odst. 2 s. ř. s.), zcela nepřipustně a bez bližších úvah, které ho k takovému závěru vedly (vyjma teze, že tento důkaz verifikoval tvrzení žalobce), tomuto novému důkazu přiznal povahu důkazu nezvratného.

Pro takový závěr v odůvodnění nelze shledat dostatek důvodů, protože je napadený rozsudek v této části nepřezkoumatelný.

V souzené věci se však navíc krajský soud vůbec neměl s důkazem ve formě čestného prohlášení navrhovaného svědka spokojit. Řízení před soudem je ovládáno též zásadami ústnosti a přímosti (bezprostřednosti), jež mají svůj odraz zejména při provádění dokazování. Výslech svědka pak má, jakožto z hlediska pramene důkazu jedinečný důkazní prostředek, při němž fyzická osoba odlišná od soudu a od účastníků vypovídá o skutečnostech, které mají být předmětem dokazování a jež tato osoba vnímala svými smysly, v procesních rádech zvláště formalizovaná pravidla. Nahrazení výslechu svědka jeho čestným prohlášením je z procesního hlediska obecně nepřijatelné. V daném případě tak bylo na místě žalobcova otce vyslechnout jako svědka, poučeného o následcích krivé výpovědi. Svým vadným postupem se soud navíc zbavil možnosti klást svědkovi otázky, které by směřovaly jak k podrobnějšímu posouzení svědkovy věrohodnosti, tak zejména k odstranění pochybností, vzniklých příkrým rozporem mezi obsahem předloženého čestného prohlášení a skutkovým stavem, zjištěným správními orgány sice dle nepřímých, ale značně přesvědčivých důkazů. V případném kladení otázek svědkovi pak soud zamezil také žalovanému.

Krajský soud tak dále zatížil řízení vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Lze jen dodat, že krajský soud se dopustil pochybení již při přípravě jednání. Ze soudního spisu je zjevné, že soud tuto fázi řízení nepřijatelným způsobem podcenil, když až dne 4. 12. 2007, tedy den před nařízeným jednáním, dospěl k závěru, že provede žalobcem již dříve

navržený výslech svědka, načež se pokusil nastalou situaci zachránit neformálním předvoláním svědka prostřednictvím žalobcova advokáta, kterého dle úředního záznamu na č. l. 31 upozornil, že pokud se navrhovaný svědek dostaví k jednání, tak bude vyslechnut. I tento postup krajského soudu je nutno hodnotit jako obecně nepřijatelný, byť za jiných skutkových okolností může soud výjimečně k neformálním a flexibilním procesním krokům při vedení řízení přistoupit.

Kasační stížnost byla shledána důvodnou, Nejvyšší správní soud proto napadený rozsudek krajského soudu dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm, vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.), rozhodne též o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. dubna 2008

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu